

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.127 van 10 maart 2015
in de zaak A. 214.988/XIV-36.229**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 februari 2015, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 135.918 van 7 januari 2015 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 februari 2015 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1.1. Het bestreden arrest heeft betrekking op een bevel om het
grondgebied te verlaten, gegeven na de weigering van de vluchtelingenstatus en de
subsidiare beschermingsstatus door de commissaris-generaal. Zoals de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest stelt, doet het gegeven dat verzoekster in de mogelijkheid was om een schorsend beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen afbreuk aan artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en bepaalt artikel 39/70 van diezelfde wet enkel dat tijdens de voor het indienen van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Geen enkele wetsbepaling verzet zich tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat het cassatieberoep bij de Raad van State tegen dat arrest niet-toelaatbaar werd verklaard met een beschikking van 2 oktober 2014. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

1.2. In tegenstelling tot wat verzoekster in het tweede onderdeel van het enige middel aanvoert, beschikte de verwerende partij bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk over een gebonden bevoegdheid op grond van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ *juncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze besluiten dat verzoekster geen belang had bij een eventuele nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing nu de staatssecretaris niet anders zou kunnen dan een nieuw bevel af te leveren nu haar asielaanvraag definitief is geweigerd. Gelet op deze gebonden bevoegdheid, diende de aanvankelijk bestreden beslissing geen verdere motivering te bevatten betreffende de persoonlijke en individuele situatie van verzoekster. Het feit dat in de aanvankelijk bestreden beslissing verkeerdelijk naar verzoekster wordt gerefereerd als “hij”, iets waar trouwens verzoekster zich in haar verzoekschrift zelf ook schuldig aan maakt, betreft een loutere materiële vergissing die op geen enkele wijze de inhoud van die beslissing kan hebben beïnvloed. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

1.3. In het derde en laatste onderdeel van het enige middel gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin wel degelijk

wordt ingegaan op de aangevoerde schending van het hoorrecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest immers vast dat verzoekster nalaat aan te geven welke specifieke omstandigheden zij had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, zoals dat door de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie wordt voorgeschreven. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met haar financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Te dezen is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien maart tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams